

[Ømann.]

finansieret ved lån, på baggrund af, at låneses for optaget privat, medmindre den erhvervsmæssige anvendelse påvises. Den hjælperegel bliver det nødvendigt at indføje, således som jeg også har påpeget i bemærkningerne til forslaget.

Jeg vil gerne fremhæve en ting mere, siden man har lagt så overordentlig stor vægt på den administrative side af sagen. Man kan på forhånd sortere 80 pct. af selvangivelserne fra som aldeles problemløse i den forbindelse, nemlig lønmodtagernes. Ja, man opnår endog den fordel, at den eneste post på lønmodtagernes selvangivelser, som i større omfang volder vanskeligheder ved gennemførelsen af den definitive skat, som alle partier her i tinget ønsker, nemlig regnskabsresultatet for egen bolig, forsvinder, når den lempelige, trinvis aftrapning er forbi.

Jeg vil gerne sige i tilslutning til de administrative betænkeligheder og betænkelighederne ved muligheden for at sondre, at skal det vurderes i penge, vil jeg tro, det bliver forholdsvis overskuelige beløb, der bliver tale om; det bliver i hvert fald forsvindende beløb i forhold til de økonomiske virkninger, forslaget i øvrigt vil have. Jeg vil gerne spørge hr. Grünbaum, hvis indvendinger jeg lægger temmelig megen vægt på: hvad vil være dyrest for lønmodtagerne: at køre videre med den nuværende ordning med alle dens uretfærdigheder og skævheder, som i det store og hele lønmodtagerne må betale, eller at gennemføre det foreliggende lovforslag? Jeg tror ikke, der kan være tvivl om svaret på dette spørgsmål.

Det er anført, at eget hus er et middel til opsparing. Det har dog vistnok vist sig at være en illusion under den herskende ordning. Ved de spekulationshjulpne værdistigninger betyder den ekspanderende parcelhusmasse et hastigt voksende låneobjekt, hvorfor resultatet ikke bliver opsparing gennem afdrag, som man normalt skulle tro, men øget forbrug gennem lån. Det kan da ikke være folketingets mening, at kapitalmidlerne i en tid, hvor erhvervslevet nødvendigvis skal ekspandere, ved hjælp af en helt urimelig ordning kanaliseres ikke til boligbyggeri, som nogle vil anføre, men til private anskaffelser, hvis værdi for den enkelte ofte er problematisk.

Jeg vil gerne spørge finansministeren, hvad det nytter at tale om en toøresopsparing, når vi samtidig har et system, der kraftigt animerer til gældsstiftelse og ligefrem gør grin med de naive, der sparer op? Alle de godtroendes sparepenge og langt mere til går til at fylde den lækage, vi her taler om.

Jeg ved godt, at renter er noget særlig urørligt i liberalistisk tankegang; men den ordning, vi har, er i sig selv et uforklarligt brud på vor ellers klare indkomstskattelovgivning. Det er jo et princip, at indtægter beskattes, uanset af hvad art de er, og at de udgifter, der har været nødvendige for at opnå disse indtægter, kan trækkes fra, men så heller ikke flere. Det er ikke et princip, at der kan ske fradrag af private udgifter, hvortil renter af private lån ubestrideligt henhører. Det er helt logisk og rigtigt i forbindelse med fradrag, at en reel erhvervsudgift bevirker større skatterabat, jo højere den pågældendes indkomst er, og jo højere man er oppe på progressionsstigen; det er den nødvendige konsekvens af et progressivt system. Men konsekvensen hører aldeles op, når fradraget angår en privat udgift. Det er helt absurd, at præmien for gældsstiftelse gøres større, jo rigere man er. Det er anført heroppefra, hvilke virkninger dette har, og der er forskellige ordførere, der har været inde på, at man kunne give et kontant skattnedslag, der ikke var afhængigt af indkomsten. Det er naturligvis en ting, jeg meget gerne vil være med til at drøfte i udvalget.

Men hvorom alting er, så er dette en form for boligstøtte, som vi ikke kan være bekendt. Den har intet fornuftigt formål. Den er bare et udtryk for tilfældigheder fremkaldt af en udvikling, man ikke har kunnet tøjle.

Jeg er noget betænkelig ved de ordførere, der har sagt: ja, vi vil godt drøfte løsninger, men de løsninger, vi vil overveje, må ikke påvirke de nuværende ejeres status. Hvis dette skal tages i bred almindelighed, vil det medføre, at man overhovedet intet kan foretage sig. Rører man ved fordelene, f. eks. indskrænker det område, hvor man reviderer, til de fremtidige parcelhuse, vil det uvægerlig også smitte af på værdiniveauet for de allerede eksisterende parcelhuse, og altså berører man de nuværende ejere.